

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 180 Lei
Pe jumătate 90 Lei
în America pe an 2 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIAREA POPORULUI”, Blaj, Jud. Târnava-mică
Director: ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrația și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Unirea dela 1859

La serbarea zilei de 24 Ianuarie, când se pomeneste Unirea Principatelor, din care s'a închiegat România mare de astăzi

După zile grele și pline de grozave amărăciuni, după ocupații streine, războaie, foamete, lăcuste, ciumă, holeră și alte năpăstii îndurate de mult încercații noștri străbuni, pe la mijlocul veacului 19-lea zări noui pârură a se deschide neamului românesc. Popoarele cele mari din apusul Europei își coborâră urechea la păsurile norodului nostru.

Potrivit tratatului dela Paris din 30 Martie 1856, Turcii numiră în celea două țări românești de pe atunci, Muntenia și Moldova, câte un caimacam — adică locșitor de domn — până ce poporul se va rosti asupra dorințelor sale. În Muntenia fu numit fostul domnitor Alexandru Ghica, — un dârz susținător al unirii celor două principate —; iar în Moldova, Nicolae Vogoridi — un înstreinat de păsurile poporului, o corcitură greco-bulgărească, poftitor de domnie, care lupta din răspuțeri ca unirea să nu se întâmpliască.

Sub supravegherea lor se făcu alegerea celor două divanuri ad-hoc, alcătuite din boieri, clerici și țărani.

Gândurile și planurile lui Vogoridi nu isbutiră. Lucrările lui, cari înfățișau țara ca protivnică unirii, fură anulate în urma stăruinței puterilor Europei; iar la a doua alegere a divanului moldovenesc, făcută în chip cinstit, toți aleșii în frunte cu mitropolitul țării, au fost pentru unire.

Spre unirea cea frățescă

La 7 și 9 Octombrie 1857, cele două adunări, din Iași și din București, votară, fără niciun glas protivnic, următoarele puncte, cari înfățișau dorințele poporului român:

1. *Autonomia celor două principate, cu respectarea drepturilor, legilor și pământului lor, potrivit vechilor înțelegeri avute cu împărăția turcească.* 2. *Unirea Munteniei și Moldovei într'un singur stat, sub o singură cărmuire, cu numele de România.* 3. *Capul țării să fie un prinț ales dintr'o familie domnitoare streină, cu dreptul de a fi moștenit de fii săi, cari vor trebui să fie crescuți în legea poporului român.* 4. *Guvern constituțional cu o singură adunare obștească, alcătuită din*

reprezentanții tuturor categoriilor de cetățeni.

Luând cunoștință de dorințele poporului român, reprezentanții puterilor europene, adunați la Paris, fură de păreri deosebite. Franța, Rusia, Sardinia și Prusia susțineau dorințela Românilor; Turcia și Austria le combăteau cu cea mai mare îndârjire; iar Anglia inclina mai mult spre Turcia.

Ce-au vrut puterile europene?

În sfârșit, după multă ciorovăială și tocmeală îndelungată, la 7 August, stil vechiu, 1858, se ajunse la o hotărâre mijlocie.

1. Țările române să nu fie unite, dar să poarte numele de »Principatele-Unite ale Moldaviei și Valahiei«. 2. Fiecare țară să aibă câte un domn deosebit, cu guverne deosebite și cu capitale deosebite. 3. Armatele să fie deosebite, însă cu aceeași organizație în amândouă principatele. Drapelele, deși deosebite ca alcătuire, să fie ornate cu o panglică albastră la fel în ambele țări. 4. Unitățile de măsură să fie aceleași în amândouă principatele. 5. O adunare alcătuită din reprezentanții celor două țări surori, va avea reședința la Focșani, cu însărcinarea de a întocmi legile cerute de bunul mers obștesc. Tot la Focșani va fi și o curte de cassatie a ambelor principate, unde să se facă ultima judecată a pricinilor din întregul cuprins al țărilor unite.

Invoiala sau convenția din Paris a mai statornicit, ca, pentru aducerea la îndeplinire a hotărârilor puterilor europene, să se numească în fiecare principat câte o căimăcămie alcătuită din câte trei persoane, și anume: din președintele divanului domnesc, din marele logofăt — cum ar fi primul ministru din zilele noastre —, și din ministrul de interne, aflați în slujbă în anul 1856. Aceștia erau datori să ia toate măsurile spre a se putea face alegerea noilor domnitori cât mai grabnic.

În Muntenia fură numiți: Emanoil Băleanu, Ioan Manu și Ioan Al. Filipescu — toți oameni hotărâți împotriva unirii și luptând: — primii doi — pentru alegerea

lui Gheorghe Bibescu; iar Filipescu pentru a prințului Barbu Știrbei.

În Moldova au fost numiți: Ștefan Catargiu, Anastasie Panu și Vasile Sturza. Dintre aceștia, singur Ștefan Catargiu se împotriva cu îndârjire la săvârșirea unirii, ca unul ce râvnia la domnia Moldovei. Truda lui fu zadarnică și strigătele sale către vrăjmașii țării rămaseră fără răsunet. Împiedecând prin îndărătnicia lui lucrările căimăcămiei, fu îndepărtat și înlocuit cu I. A. Cantacuzin.

Alegerea lui Cuza în Moldova

Lucrările adunării din Moldova începură în ziua de 28 Decembrie, 1858, prezidate, în ziua întâia, de logofătul Petruche Roset-Bălănescu; iar după aceea, de mitropolitul Sofronie. Erau peste patruzeci de candidați la domnie. În ajunul zilei hotărâte pentru alegere, toți deputații luară înțelegere, să voteze numele colonelului Alexandru Ioan Cuza, și se ținură de vorba.

În ziua de 5 Ianuarie, 1859, Alexandru Cuza fu proclamat domn al Moldovei, ales cu 48 de voturi, fără nici un glas protivnic. El depuse îndată jurământul în fața adunării obștești și a țării. Din acel moment, însărcinarea căimăcămiei încetă; iar vrednicii ei reprezentanți — Vasile Sturza și Anastasie Panu — se retraseră dela putere, cu sufletul plin de mulțumire că sbuciumările lor pentru apărarea intereselor patriei au fost încununat de isbândă.

Acelaș Domn în Muntenia

În Muntenia, alegerea fu zădărnicită și amănată de boierii cari făceau parte din partidul național. Ei țineau să ale cine fusese ales în Moldova, spre a fi ales și în Muntenia. Alegerea lui Cuza a fost primită cu multă bucurie de acest partid. Boierii naționaliști aveau însă o mare greutate de învins. Aleșii divanului muntean erau pentru candidatura lui Bibescu. Spre a putea înrâuri asupra hotărârii alegătorilor, la 23 Ianuarie, 1859, în ajunul alegerii, pe când se făcea cercetarea titlurilor și drepturilor deputaților cari urmau să voteze alegerea domnitorului, ei adunară în dealul Mitropoliei o sumă de norod bucureștean. Ațâțată de naționaliști, mulțimea începu să strige sgomotos, că vrea ca domn pe Vodă Ouza. A doua zi, la 24 Ianuarie, stil vechiu sau 6 Februarie stil nou, căimăcămia rândui ca poporul să fie împiedecat de a mai turbura adunarea. Din zoră zilei fu adusă armată, căreia i-se porunci

să tragă în grămadă. Colonelul Vlădoianu, care era înțeles cu căpeteniile partidei naționale, nu urmă ordinul caimacailor și lăsa poporul să înconjoare adunarea divanului. În mulțime se afla un foarte mare număr de măceleri. Aceștia, scoțându-și cuțitele, le ascuteau în chip sgomotos sub ferestrele camerei adunării, strigând: »Vrem pe Vodă Cuza!»

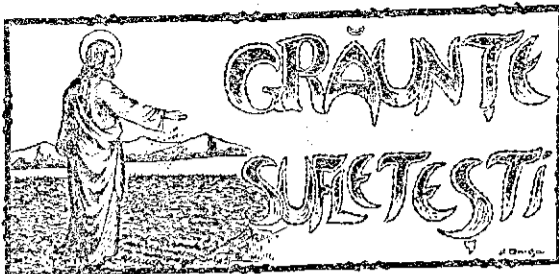
Ingrozii de petrecerea ce-i aștepta afară, deputații nu se mai gândiră nici-unul la Gheorghe Bibescu, și votară cu toții pe Alexandru Ioan Cuza.

În chipul acesta, unirea țării surori, cu toată îndârjita împotrivire a vrăjmașilor întregirii neamului românesc, fu săvârșită; iar Alexandru Ioan Cuza a fost fericitul de al cărui nume s'a legat acest fapt mareț din viața poporului nostru.

Merele înghețate

Pentru ca să putem întrebuița merele înghețate, e bine să turnăm peste ele apă până le acopere bine. Să fie de asupra merelor apa cel puțin un deget. Le lăsăm să stea la frig până se formează de asupra apei o pătură subțire de gheață. După aceea sdrobim gheața, vărsăm apa și merele le punem în casă să se uște. Chiar așa facem și cu perele înghețate. Trebuie însă să grijim, ca atât perele cât și merele să nu înceapă a se desgheta încă înainte de turnarea apei.

Doi elevi de liceu înghețați în Bucegi. Gheorghe Pătrașcu și Ioan Vasilescu, amândoi elevi de liceu din București, au plecat zilele trecute din Sinaia, ca să urce Bucegi. Fiind însă un ger năpraznic, amândoi au căzut în nesimțire. Ei au fost aflați de frații Pascu, cari s'au urcat și ei pe Bucegi ca să se sanie. Aduși la spital, medicii le-au dat îngrijirile de lipsă, dar nu prea au nădejde să rămână în viață, ori dacă ar rămânea, să mai fie sănătoși.

Evanghelia sărbătorii Intâmpinarea Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos

Luca 2, 22-40

22. În vremea aceea dus-au părinții pe Isus pruncul în Ierusalim, ca să-l pună înaintea Domnului,

23 precum este scris în legea Domnului: „toată partea bărbătească, care deschide pântecul, sfântul Domnului se va chema”,

24 și să dea jertfă, precum s'a zis în legea Domnului, două turturele sau doi pui de porumb.

25. Și iată era un om în Ierusalim, anume Simion, și omul acela era drept și temător de Dumnezeu, așteptând mângâierea lui Israel, și Spiritul Sfânt era într'însul.

26. Și era lui făgăduit de Spiritul Sfânt, să nu vadă moarte, până ce nu va vedea pe Unsul Domnului.

27. Și a venit cu spiritul în biserică. Și când au adus părinții pe Isus pruncul să-i facă după obiceiul legii,

28 el l-a luat în brațele sale, și a binecuvântat pe Dumnezeu și a zis:

29. „Acum slobozește pe robul tău, Stăpâne, după cuvântul tău cu pace;

30 căci văzură ochii mei mântuirea ta,

31. care ai gătit înaintea feței tuturor popoarelor,

32. lumină întru luminarea neamurilor și mărirea poporului tău Israel”.

33. Și era Iosif cu muma lui, mirându-se de ceea ce grăia despre dânsul.

34. Și i-a binecuvântat pe dânsii Simion, și a zis către muma lui: „iată acesta este pus spre căderea și scularea multora din Israel, și spre semnul, căruia i-se va zice împotriva”.

35. Și prin singur sufletul tău va trece sabie: ca să se descopere dela multe inimi cugetele”.

36. Și era Ana prorocița, fata lui Fanuil, din neamul lui Asir; aceasta îmbătrânise în zile multe, și locuise cu bărbatul său șapte ani după fecioria sa;

37. și, fiind văduvă, ca optzeci și patru de ani, nu se depărta de biserică, cu posturi și cu rugăciuni, slujind ziua și noaptea.

38. Și aceasta, venind întru acelaș ceas, a laudat pe Domnul și a grăit despre dânsul tuturor, celor ce așteptau mântuirea în Ierusalim.

39. Și după ce au săvârșit toate după legea Domnului, s'au întors în Galilea, în cetatea lor Nazaret.

40. Iară pruncul creștea și se întăria cu spiritul, umplându-se de înțelepciune, și darul lui Dumnezeu era peste dânsul.

* * *

22. După legea lui Moise orice muiere era necurată 7 zile după nașterea copilului, și trebuia să mai stea acasă 33 de zile, până se curăția de curgerea sângelui. În vremea aceasta de 40 de zile nu-i era iertat să meargă la biserică, nici să se atingă de vreun lucru sfânt. Dacă fătul nou-născut era copilă, vremea curăției era de 80 de zile. După 40 de zile femeia lehuza trebuia să aducă jertfa de curățire. Preacurata Vergură Maria s'a supus întru toate legii acesteia, cu toate că ea nu cunoscuse bărbat, iară rodul pântecului ei a fost însuși Dumnezeu.

23. Legea Veche poruncia, ca toți feciorii întâiu născuți să se cheme sfinții Domnului, adevă să se facă preoți, sau slujitori la altarul

Foița „UNIRII POPORULUI”.

Hora Unirii

Hai, să dăm mână cu mână
Cei cu inimă română.
Să'nvârtim hora frăției
Pe pământul României!

Iarba rea din holde piară!
Piară dușmânia 'n țară!
Între noi să nu mai fie
De cât flori și omenie!

Măi Muntene, măi vecine,
Vină să te prinzi cu mine
Și la viață cu unire,
Și la moarte cu 'nfrățire!

Unde-i unul nu-i putere
La nevoi și la durere;
Unde-s doi puterea crește,
Și dușmanul nu sporește!

Amândoi suntem de-o mamă
De-o făptură și de-o samă,
Ca doi brazi într'o tulpină,
Ca doi ochi într'o lumină.

Amândoi avem un nume,
Amândoi o soartă 'n lume.

Eu și-s frate, tu mi-ești frate,
În noi doi un suflet bate!

Vin' la Milcov cu grabire
Să-l secăm dintr'o sorbire.
Ca să treacă drumul mare
Peste-a noastre vechie hotare

Și să vadă sfântul soare,
Într'o zi de sărbătoare,
Hora noastră cea frățască
Pe câmpia românească!

1856

Vasile Alexandri

Domnia lui Cuza Vodă

Cu alegerea lui Alexandru Ioan I Cuza la cârma celor două principate, se implini o parte din visul poporului român.

Noul domnitor se trăgea dintr'o veche familie de boieri moldoveni. Născut în Bârlad la 20 Martie 1820, avea aproape treizecișinouă de ani, când fu ales domn. La vârsta de 24 de ani, se căsătorii cu Elena Rosetti, fiica postelnicului Iordache Rosetti. Mare admirator al democrației franceze și al lui Napoleon al III-lea, sprijinitorul său, Cuza căută ca și în țara sa să domnească duhul frățesc, pe care-l văzuse la Francezi, cât timp trăise în mijlocul lor.

La urcarea sa pe tronul celor două principate, Cuza găsi poporul într'o stare vrednică de jale.

Neconținutele războaie petrecute pe pământul bieteii noastre țărișoare, precum și deșele ocupațiuni militare ale neamurilor vecine, dornice de a ne înghiți, nu numai că împiedecaseră propășirea poporului nostru, dar nimiceră chiar și buncele însușiri moștenite mai dinnainte dela străbuni. În ultimul sfert de veac, premergător urcării lui Cuza pe tronul celor două țări surori, se cheltuiseră o sumedenie de bani din vistieria domnească, fără însă a se vedea vre-un pic de îmbunătățire în așezămintele de folos obștești ale principatelor. Acum, totul urma să fie luat dela început. Trebuiau date poporului legi noi și drepturi, armata de asemenea trebuia orânduită pe temelii naționale; finanțele, învățământul, administrația, toate cereau o grabnică și pricepută îndrumare.

Neînțelegerile dintre fruntașii țării, înrământările lăuntrice din sânul diferitelor partide, precum și stricăciunea sufletească ce cuprinsese mare parte din straturile societății românești: au dat mult de lucru guvernelor țării și domnitorului, cari mai aveau de înfruntat și greutățile prilejite de vrăjmașii din afară.

La început, preocuparea de căpetenie a lui Cuza a fost desăvârșirea unirii celor două principate. Deocamdată, cârmui țara având două ministere deosebite și câte o cameră de deputați pentru fiecare principat. La 1861, dela Principatelor-Unite numele de *România*; iar la 11 Decembrie, acelaș an, proclamă unirea

Domnului. Porunca aceasta s'a dat drept mulțămire, că Dumnezeu a scăpat cu viața pe cel dintâiu născuți ai Evreilor cari locuiau pe atunci în Egipt. După ce însă Dumnezeu alesese pentru slujba sa pe cei născuți din casa lui Levi, ceilalți întâiu născuți trebuiau să se răscumpere, cu câte 5 sicli de argint, de slujba aceasta. (Un siclu de argint făcea cam 30 de lei, în banii de astăzi).

24. Jertfa pentru curățire era două turturele sau doi pui de porumb, pentru oamenii săraci, un miel de un an și un porumb sau o turturea, pentru oamenii bogați. Din faptul, că sf. evanghelist Luca nu amintește decât darul săracilor, se vede că sf. Iosif și P. V. Maria erau oameni săraci.

25. Simeon înseamnă ascultare. Sub mângâierea lui Israil se înțelege venirea lui Mesia, care „va mângâia pe toți ceie plâng” (Isaia 6, 2).

26. Unsul Domnului este Hristos.

27. „A venit cu spiritul în biserică” înseamnă că Spiritul Sfânt l-a îndemnat să se suie în biserică, și același Spirit Sfânt l-a împărțit și faptul că acel prunc este Mesia cel făgăduit.

29. „Acum slobozești pe robul tău” din viața aceasta pământească din cătușile trupului. „Cu pace”, adică cu suflet liniștit, pentru că i-s'a împlinit dorul, de a-l vedea și de a-l chiar purta în brațe pe Mesia.

31. „Înainte feței”, așa ca să fie văzut de toate popoarele.

32. În prorociile Legii Vechi se spune despre Mesia, că va fi lumina neamurilor. „Mărire poporului tău Israil”, pentru că poporul evreesc, oricum ar fi fost el și este până astăzi, a fost singurul dintre popoare, din al cărui sânge s'a născut Mesia, după cum ne spune și sf. evanghelist Ioan, 4, 22: „mântuirea din Iudea este”, iar sf. apostol Pavel zice, că păgânii întorși la legea creștinească „datori le sunt lor” (Romani 15, 25), adică Iudeilor. Și apoi din capul locului Iudeilor le-a fost dat să li-se vestească în rândul întâiu mântuirea mesiană.

Cuvintele acestea ale dreptului Simeon, așa de frumoase fiind, amândouă bisericile, atât cea de ritul grecesc, cât și cea de ritul latin, le-au introdus în liturgiile lor. În biserică

noastră aceste cuvinte le cetește cantorul la vecernie, iar preotul, în taină, la sfârșitul sfintei liturgii, când se desbracă.

33. Iosif cu Maria se mirară de cuvintele lui Simeon, pentru că din acelea se vede că Isus va fi mântuitorul nu numai al lui Israil ci și al lumii întregi. Dreptul Simeon întărește așadar prin cuvintele sale profetice ceea ce Maria și Iosif știau deja dela inger.

34. În cuvintele acestea se pare o mare contradicție cu ceea ce le spune Isus însuși la Ioan cap. 3, stih. 17: „n'a trimis Dumnezeu pe Fiul său în lume, ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască lumea prin el”. Dar nu este contradicție, pentru că, dacă Isus este Mântuitorul lumii, și dacă așa a lăsat Dumnezeu, ca toți să se mântuiască cari cred întru el, tot așa este hotărîrea lui Dumnezeu și aceea, ca ceie nu vreau să i-se supună lui, să se nimicească.

Cuvintele: „spre sculara multora din Israil” în schimb sunt foarte mângâitoare, pentru că prin ele se proroceste, că totuși mulți din Israil vor ajunge, din mizeria și moartea sufletească, la viața cea adevărată și fericită.

„Spre semnul căruia i-se va zice împotrivă”. Semnul acesta a început cu uneltirile lui Irod și s'a sfârșit cu moartea lui Isus pe cruce, iară, după moartea Domnului, cu prigonirea apostolilor și a credincioșilor, cari tot pentru Isus sunt prigoniți, după cum se vede din cuvintele glasului pe care l-a auzit Saul, celce-i prigonea pe creștinii cei dintâi: „Saule, Saule, ce mă prigonești?” (Faptele Apostolilor 9, 4).

35. Cătră Preacurata Fecioară Maria se întoarce apoi dreptul Simeon și-i proroceste că prin singur sufletul ei va trece sabia, sabia durerilor celor mai mari, pe cari le va simți ea, când își va vedea Fiul răstignit pe lemnul rușinos al crucii.

Deodată cu pășirea lui Isus în public s'a dovedit, cari sunt închinătorii adevărați ai lui Dumnezeu, precum și răutatea mai marilor lui Israil, fățarnicia lor și lăpădarea lor de Dumnezeu.

36. Numele Ana înseamnă grație sau har. Femei cu numele Ana se amintesc trei în Vechiul Testament: mama lui Samuilă, soția

lui Tobia celui bătrân și soția lui Raguel, despre care ni-se vorbește în cartea lui Tovit (7, 8 și urm.)

37. Unii sfinți părinți sunt de părerea că cuvintele „nu se depărta de biserică” înseamnă că Ana a fost una din mizeriile acelea, cari locuiau în cămăruțele clădite la zidul cel mai dinafară al bisericii.

38. Prorocița Ana a grăit tuturor celorce așteptau mântuirea în Ierusalim, adică celorce așteptau pe Mesia, despre Isus, spunându-le, că el este Mesia cel mult așteptat.

39. Sf. evanghelist Luca trece, după istorisirea acestei întâmplări, la viața lui Isus ca om, și nu ne povestește nimica despre omorirea pruncilor și întoarcerea lui Isus în țara lui.

40. Cele povestite în stihul acesta sunt a se înțelege despre Isus întru cât a fost om.

* * *

Preacurata Vergură Maria, cea mai frumoasă, cea mai desăvârșită, cea mai curată și mai nevinovată dintre toate femeile câte au trăit vreodată pe acest pământ, s'a supus legii lui Moise, și s'a dus în Ierusalim, să se curețe și să-și pună copilul înaintea Domnului. — Și noi trebuie deci să ne supunem legii, mai întâiu legii lui Dumnezeu și apoi legilor omenești. Ce e drept, nu e ușor a te supune, e neplăcut și de multeori foarte greu. Dar dacă privești lucrurile cu ochii credinții, dacă știi că toate câte sunt în lume de Dumnezeu sunt orânduite, te vei ști supune mai ușor.

Ca om necredincios supunerea este un chin, un chin grozav și de nespus. A mă supune unui om mai sus pus decât mine, cu toate că-l știu mai puțin cuminte, mai puțin de omenie, și mai puțin cinstit decât mine, — este un adevărat chin. Îndatăce deschid însă epistola sfântului apostol Pavel cătră Romani și cetesc la cap. 13, stih. 1: „tot sufletul să se supună stăpînirilor celor mai înalte, pentru că nu este stăpînire, fără numai dela Dumnezeu; și stăpînirile cari sunt, dela Dumnezeu sunt rânduite;” ori deschizând evanghelia sf. Luca cetesc, la 20, 25: „dați, dar cele ce sunt ale împăratului împăratului, și cele ce sunt ale lui Dumnezeu lui Dumnezeu”, — mă dumiresc,

pentru totdeauna a celor două țări surori, statornicind o singură adunare legiuitoare pentru întreaga țară. La 24 Ianuarie, 1862, avu loc la București prima adunare a reprezentanților națiunii, strânsi toți la olaltă.

Cu toate că Iașul îi erau mai drag, Cuza se statornici la București, spre a fi mai departe de Ruși. El isbuti să capete dela puterile europene, încuviințarea schimbărilor săvârșite până atunci.

Unul dintre marile neajunsuri ale începutului domniei lui Cuza a fost grozav de deasa schimbare a ministerelor sau guvernelor, fapt ce-a stânenit foarte mult bunul mers al țării. Astfel, în primii trei ani, în Muntenia, guvernul fu schimbat de nouă ori; iar în Moldova, de șase ori. Au fost ministere, cari n'au putut sta la cârma țării nici câte două luni. Duhul glumeț al poporului legase schimbarea guvernelor de schimbarea timpurilor anului, botezându-le: pe unele, ministerele de vară; pe altele, ministerele de iarnă.

Această nestatornicie îngreuea grozav pășirea țării, fiindcă ce începeau unii, năruiau ceilalți — mai ales că în vremea aceea. — nenorocitul obicei ca, odată cu schimbarea ministerelor, să fie schimbați toți slujbașii statului, era adânc înrădăcinat în firea guvernanților; păcat ce s'a moștenit multă vreme de guvernele cari s'au perindat mai apoi la cârma țării.

Odată cu unirea definitivă a celor două

principate sub numele de România, se rândui un singur minister pentru întregul stat românesc, sub președinția lui Barbu Catargiu. Acest guvern avu de înfruntat mari greutăți cu punerea în bună rânduială a treburilor țării. El căută să întocmească legi la fel pentru întregul cuprins al statului român. Avu de pus ordine în visteria țării, care era sleită cu desăvârșire din pricină că adunările naționale — camerele — luaseră obiceiul, ca să aprobe cheltuieli, fără a căuta și izvoarele bănești cu cari trebuiau acoperite.

Sâmburele vrajbei între partidul boierilor — sau al albilor — și partidul care susținea drepturile poporului de jos — sau al roșilor — a fost chestia împroprietării țăranilor.

Guvernul lui Barbu Catargiu, alcătuit din oameni aleși din partidul boieresc, era protivnic împroprietării. Din această pricină în ziua de 8 Iunie, 1862, o mână ucigașă, rămasă necunoscută, răpuse viața primului ministru, pe când ieșea dela cameră.

Lui Catargiu îi urmă la guvern, N. Krețulescu, sub care se hotărî ca averile tuturor mănăstirilor să fie luate pe seama statului. Totdeodată, călugării greci fură alungați din sfintele locașuri, iar limba grecească fu înlăturată din slujbele religioase.

O hotărîre a consiliului de miniștri, prin care se întrerupeau lucrările de preluare a averilor mănăstirești pe seama statului, aduse căderea guvernului Krețulescu și înlocuirea

lui cu un minister prezidat de Mihail Kogălniceanu. La 2 Mai, 1864, în înțelegere cu domnitorul Cuza, Kogălniceanu dizolvă camera și statornici o nouă lege — un fel de constituție, numită Statut. Această lege fu întărită de popor în urma unui plebiscit sau vot general, și recunoscută și de cele șapte mari puteri, în urma ducerii domnitorului la Constantinopol.

Prin acest Statut se dădeu domnitorului puteri foarte mari, îngrădindu-se drepturile corpurilor legiuitoare — alcătuite acum, din cameră și senat. S'a dat dreptul de vot tuturor cetățenilor, potrivit averii lor. S'a desființat claca și s'au împroprietărit țăranii în schimbul unei răscumpărări bănești a pământului. Prin legea instrucției fură îndatorați toți locuitorii să-și dea copiii la învățătură în școlile statului, fără vre-o plată. Se strânsură într'o singură lege toate rânduielele în cari se arătau îndatoririle cetățenești și pedepsele călcătorilor de legi, alcătuiu-se codul civil și penal, lucrat în bună parte după codul francez al lui Napoleon. S'au întocmit legi pentru buna ocărmuire a județelor și comunelor, precum și pentru bunul mers al comerțului și agriculturii. S'a statornicit felul unităților de măsură, ce aveau să fie folosite în tot cuprinsul țării; și, mai pre sus de toate, s'a pus la cale alcătuirea unei oștiri naționale. În sfârșit, s'a statornicit de isnoavă trecerea în seama statului a averilor mănăstirești, cari — prin împroprietărire — ajunseră în mâinile țăranilor.

mă impac în gândul meu, și mă supun, pentru voia lui Dumnezeu.

O fac cu atât mai ales, când, deschizând epistola sf. Pavel către Filipeni, cetesc, la 2, 8: „Smeritu-s'a, făcându-se ascultător până la moarte, și încă până la moartea crucii“.

A asculta, de dragul lui Dumnezeu, îmi servește spre cinste și este un lucru pe care Dumnezeu îl va răsplăti cu siguranță în lumea cealaltă. A nu asculta, din egoism, din mândrie, din încăpăținare, ori din alte motive pământești, este păcat.

Hristos a fost ascultător, iar eu să fiu neascultător? Hristos s'a supus legii, iar eu să mă revolt? Hristos, împăratul cerurilor și al pământului s'a supus lui Pilat, iar eu, viermele pământului, să nu mă supun unui om ca și mine, deși poate altfel mai puțin decât mine? Neascultarea și nesupunerea aduce bolșevism în familie și în stat, iar eu, ca creștin bun, nu pot să nu mă supun și astfel să produc turburări în familie, în stat sau în biserică.

Iuliu Maior.

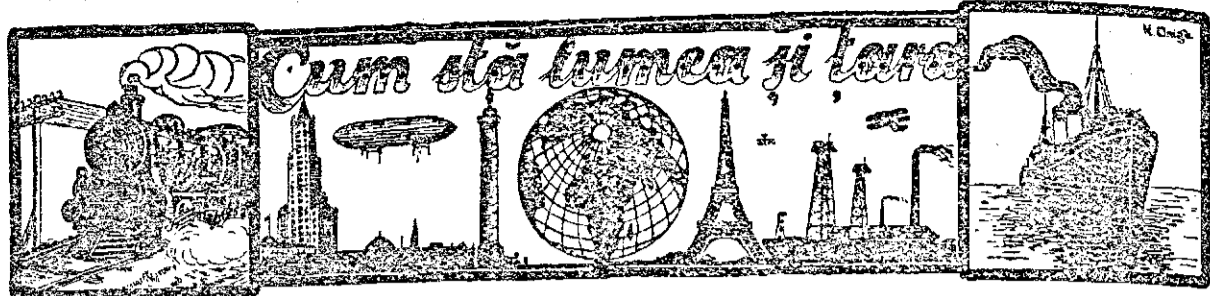
Frigul și creșterea părului

Se zice, că frigul ajută foarte mult creșterea părului, deoarece toți aceia, cari au călătorit prin ținuturile friguroase dela Polul Nord, s'au reîntors de pe acolo cu un păr mare.

Schackleton, care a călătorit mult prin ținuturile polare, spune că mulți dintre tovarășii săi, cari au fost cheli la plecarea, s'au întors acasă cu un păr lung și foarte des.

Creșterea părului se observă și la muncitorii cari lucrează în fabrici foarte friguroase. În Londra este o astfel de fabrică și directorul fabricii spune, că nici unul dintre muncitorii săi nu e chel. Și cauza nu poate să fie de cât aceea, că frigul ajută mult creșterea părului.

Creșterea părului în ținuturile friguroase se crede, că vine și de acolo, că prin acelea ținuturi nu pot să trăiască germenii de boale, cari să pricinuiască căderea părului. Din cauza aceasta, prin ținuturile friguroase, părul poate crește fără nici o piedecă.

Ce mai e nou în politică

Dezbaterile Parlamentului — Fruntașii din opoziție la cuvânt — Destăinuirile cam ciudate ale socialistului Flueraș — Generalul Averescu în pleznă

În Parlament se urmează încă tot *discuțiile la Mesaj*. Asta însemnează, că cei mai tari și mai cu vază vorbitori, atât din partea guvernului cât și din opoziție, își arată părerile cu privire la scrisoarea regală de deschidere a Corpurilor Legiuitoare. Această scrisoare, sau mesaj, este un fel de program al guvernului și al parlamentului său, un fel de înșirare a celor ce are de gând să le isprăvească guvernul în timpul cel mai scurt. Și asupra acestui program, își dau părerile cum s'ar zice, toți fruntașii partidelor și ai Corpurilor Legiuitoare.

Bineînțeles, discuția la mesaj este un bun prilej, ca opoziția să-și dea pe față toate rancunile și nemulțumirile, să afle și să descopere toate slăbiciunile pe cari le-ar avea programul guvernului. De-aici apoi, la mesaj totdeauna se aud vorbe tari și piparate, și dintr'o parte și dintr'alta.

Liberalii, ca cei mai înverșunați opozanți, adică potrivnici ai guvernului de astăzi, n'au prea făcut mare vâlvă cu declarația lor la mesaj.

În schimb tare s'au răcăduit și s'au arătat cătrăniți *averescanii*. În numele

lor a luat cuvântul d. fost ministru Goga, care s'a acățat de alegerile trecute și s'a plâns că acelea n'au fost libere. Umbla apoi să arunce săgeți spre d. Maniu, vrând să-i atingă simțirile naționale.

Însă d-lui Goga nu i-a mers tocmai bine, căci a fost luat în flanc de d. Vaida-Voivod și de toată camera, făcându-l să se coboare cam plouat dela tribună.

În legătură cu discursul d-lui fost ministru Goga, a venit în vorbă ținuta patriotică a socialistilor din țara noastră. Oă sunt ei buni români, ori nu sunt?

La această întrebare a căutat să răspundă socialistul Flueraș. Și a răspuns cam așa:

— D. Octavian Goga bagă de vină național-tărăniștilor, că aceștia au făcut învoială de alegeri cu noi, cari n'am fi destul de buni patrioți. Dar oare, mai buni patrioți au fost acei conducători ai „Ligii Poporului“ (partidul de atunci al d-lui Averescu) cari la 1919, se sfătuiau să detroneze pe Regele Ferdinand și să facă din România republică? Acei conducători au fost dd. Averescu, Ar-

La cele mai de seamă dintre faptele sale, mâna dreaptă a lui Cuza a fost Mihail Kogălniceanu, unul dintre cei mai destoinici miniștri ai săi și cel mai luminat sfetnic al domnitorului. El a fost un înflăcărat iubitor al țărânimii, pe care a susținut-o cu întreaga și nebiruita putere de încredințare a cuvântului său.

Spre sfârșitul domniei sale, care ținu numai șapte ani, Cuza avu slăbiciunea de a se lua după sfaturile lingșitorilor ce-l înconjurau, înstreinându-și astfel dragostea multora dintre partizanii și susținătorii săi.

Una dintre marile greșeli fu înlăturarea dela guvern a lui Kogălniceanu, din pricina intrigilor celor ce aveau interesul, ca cel mai bun prieten și sfetnic al domnitorului să nu stea în calea planurilor și ambițiilor lor. Kogălniceanu fu înlocuit cu C. Bozianu, fără a fi fost măcar vestit despre înlăturarea sa; iar după câteva luni fu adus la guvern, N. Krețulescu — sub care favoriții lui Cuza își făcură de cap — înstreinând prin faptele lor mai toată dragostea poporului față de alesul său.

Cel care a înșelat mai mult buna credință a domnitorului a fost un oarecare Librecht — strein de neamul nostru, fost ohelner de hotel prin Ostanda, în Belgia. Acest venetic ajunsese director al poștelor și telegrafului și, totdeauna, un fel de stăpân atotputernic, în fața căruia orice voință se pleca. Scootea și numia slujbași; visteria țării era la oheremul său; ostașii erau folosiți ca

să i ridice lui palate; în sfârșit, voința acestui vântură-lume, care-și găsisse căpătâi în țara noastră, era mai puternică decât legea. Buzul plac, risipa și desfrâu: domneau pretutindeni în trebile țării.

Răbdarea poporului ajunsese aproape de margini. Pe când domnitorul se afla la băi, în streinătate, însăși guvernul — prin oamenii săi — puse la cale o revoltă în București, spre a avea pricină să puie mâna pe capii partidului liberal, cari începuseră a cărti împotriva relei ocăruii a țării. Intorcându-se în Capitală, Cuza liberă pe cei închisi și condamnă cu asprime purtarea miniștrilor, cari merseră prea departe cu supunerea lor față de voința streinului.

Spre a-și da seama el însuș de starea sușilor săi, precum și de felul cum sunt împlinite poruncile domnești, Cuza vodă avea bunul obicei de a se cobori în mijlocul poporului, răsărind când într'un colț, când într'altul al țării, iscodind norodul asupra lipșurilor și nevoilor sale, fără a fi cunoscut de mulțime. Uneori mergea prin mânăstiri, spre a cerceta traiul călugărilor; alteori rasbia prin târguri, ca să-și dea seama de cinstea negastorească; de multe ori patrundea chiar prin cărciumi, spre a afla de nu cumva cărciumarii vând lipsă cumpărătorilor. Din această pricină, cei cu musca pe căciulă ajunseră să vadă în fiecare necunoscut, pe Cuza plecat în iscodă.

Dacă fruntașii de azi ai țării — miniștri și ceilalți dregători de seamă — ar urma din când în când pilda lui Cuza, multe ticloșii s'ar stărpi; iar poporul nostru ar porni c'um ceas mai de vreme pe drumul sănătos, menit să-l așeze între noroadele de frunte ale lumii!

La deschiderea camerelor — în Decembrie, 1865 — Cuza însă a se înțelege, că ar voi să se retragă din domnie, spre a face loc unui principe de alt neam. În acelaș timp, protivaicii domnitorului — fără deosebire de credințe politice — se înțeleseră să grăbească prin orice mijloace curmarea acestei domnii.

În iarna anului 1865-66, fruntașii poporului adunați în palatul Ghiculeștilor, de pe moșia Pașcani, din comuna Căciulați, județul Ilfov, puseră la cale detronarea lui Cuza. Afând despre uneltirile vrăjmașilor săi, domnitorul porni în fruntea unor trupe de infanterie și artilerie, luând cu sine și două tunuri, ca să prindă și să nimicească pe răsvrațiți chiar în cuibul lor. Truda-i fu zadarnică. Uneltitorii împotriva domniei, prinzând de veste despre apropierea domnitorului, se risipiră mai înainte de a fi fost impresurați. Înțelegerile între cei ce urmăreau aducerea unei dinastii streine pe tronul țării, se urmară în casele lui C. A. Rosetti, din București.

Spre a se potoli spiritetele destul de nemulțumite împotriva cărmuirii din ultimii ani ai domniei lui Cuza, fruntașii țării găsiră ca cale, că numai alegerea unui domnitor dintr'un

getoianu, Tache Ionescu și alții. Iar noi socialistii ne-am împotrivit și așa nu s'a ales nimica din acel sâmbure de revoluție dela 1919.

Acestea destăinuri ale d-lui Flueraș au stârnit mare mirare în parlament și asupra celor cu musca pe căciulă s'a coborât o grea osândă.

Tot de curând a luat cuvântul, în Senat, d. general Averescu, întrebând pe d. Maniu, dacă este adevărat, că parlamentarii național-țărăniști înainte de ce au fost aleși, și-au iscălit toți dimisiile pe câte-o coală de hârtie albă?

— Aceasta însemnează, că parlamentarii D-Voastră sunt cu mâinile legate și nu pot apăra drepturile țării așa precum ar trebui — spune d. general Averescu.

— Ba nu însemnează de loc — răspunde d. Maniu — decât că deputații noștri s'au legat față, de partid, să nu bată niciodată câmpii, ci să rămână totdeauna în bună înțelegere cu conducătorii lor!

Urmându-se mai departe schimbul de vorbe, d. general Averescu a spus un cuvânt înțepător. A sărit numai de-săt d. Vaida-Vonvod și l-a rătănit pe d. general:

— Oricum, d-le general, mai bine așa cum suntem la noi, decât ca dta, care pățești ca cloșca cea bătrână, pe care părăsesc puii de rață...! (Intr'adevăr pe d. general l-au părăsit de curând doi dintre cei mai de seamă oameni ai săi).

Și așa, cu cloca, i-a închis d. Vaida gura.

O boală încă necunoscută în Macedonia. În partea de răsărit a Macedoniei s'au arătat câteva cazuri de boală cari au dat și dau încă până astăzi foarte mult de gândit medicilor. Oamenii morți de această boală se înnegresc adică de tot, îndată după moarte, de ai crede că i-ai uns cu cerneală ori cu funingine. Până acuma au murit 50 de inși de boala aceasta.

neam strein de țară ar putea să pună capăt acestei dureroase stări de lucruri. De aceea, ei s'întind pe Cuza, să se retragă din domnie. Împărțind și el dorința poporului, Cuza părăsi cârma țării în ziua de 11 Februarie, stil vechiu, 1866, încredințând puterile domniei unei locotenețe domnești, alcătuită din generalul Nicolae Goleșcu, Lascar Catargiu și colonelul Nicolae Haralambie cari, împreună cu ministrii țării: Ioan Ghica — prim-ministru — Dimitrie Ghica, Petre Mavrogheni, Ion Cantacuzino, maior Lecca, Constantin A. Rosetti și Dimitrie Sturza, cârmui țara până la alegerea și intronarea în scaunul domniei a voivodului, pe care soarta avea să-l rânduiască la cârma țării. După aceasta, fostul domnitor plecă în streinătate, de unde nu se mai întoarse până la sfârșitul vieții sale.

Faptele săvârșite de acest mare domnitor, i-au asigurat o recunoștință neperitoare în sufletul poporului român. El s'a stins din viață la 1873, în vârstă de 53 de ani. Corpul său fu adus în țară și îngropat la Ruginoasa, în județul Fălcieni. Ca mărturie a veșnicei sale recunoștințe, poporul i-a ridicat la Iași o statuă vrednică de amintirea marelui său voivod.

I. Popescu-Băjenaru.

Marele dușman al omenirii

In țară la noi, boala uscată sau oftica omoară în fiecare an câte cincizeci de mii de oameni. — Și pe alți vre-o jumătate de milion îi face neputincioși de-a lucra

Cine n'a auzit de oftică sau de boala uscată? Unde este sat ori oraș în țara asta, să nu aibă, sau măcar să nu fi avut oameni cuprinși de această boală grea și nemiloasă?

Oftica se cunoaște de pe tasă. Cine tușește mult și sec, fără să scape nici vara nici toamna de tasă, acela e aproape sigur că a dat în heftică sau în tuberculoză. Mai cu seamă tinerii între 18—30 de ani. Că bătrânii tușesc adeseori foarte mult, fără să aibă oftică.

Cei atinși de oftică ostenesc de grabă, slăbesc pe zi ce merge, se uscă pe picioare, iar după doi-trei ani cad la pat și mai mult nu se mai scoală. Se sting ca nește lumânări lără său.

Oftica este deci o boală foarte ticăloasă și rea: nici nu știi când te prinde, iar dacă te prinde bine, nu te mai lasă!

E ticăloasă însă mai ales fiindcă e lipicioasă! Se ia dela om la om, prin sămânța sau baccilii din scuipatul bolnavului. Părinții bolnavi de oftică, de obicei dau boala și la copiii cu cari locuiesc împreună, precum o dau și frații la frați, sau la alți căsăni.

Fiindcă oftica nu omoară curând, s'ar părea că nici nu este o boală așa de rea, ca altele, cum e aprinderea de plămâni, ori tifosul, de pildă. Acestea dacă te prind, apoi te doboară numai decât la pat și ori te lasă, ori te duc, însă în orice caz, în 2—3 săptămâni se alege. Oftica nu-i așa. Ea te prinde pe încetul și pe nebăgate de seamă. O porți pe picioare multă vreme, lucră, îți vezi de treburi și nici grijă n'ai. Cine se sperie de-o mică tasă?

Însă dacă te-a dat la pat, oftica nu te mai lasă! Amin cu tine. Bine înțeles, afară de cazul, că o simți din bună vreme și ai puțința să te dai în grija doctorilor, cari îi vin și ei de hac, oricât de colțoasă se ține.

Oftica se vindecă, însă cere grijă foarte bună și foarte îndelungată, cum nimenea la casa sa nu prea poate avea, decât la sanatorii sau spitale, făcute anume spre acest scop.

Oftica face mare prăpăd între oameni.

Dintre toate boalele câte sânt, celea mai multe jertfe omenești s'ar putea spune, că le culege oftica. Ea este mai ales boala celor săraci și năcăjiți. Se acată mai degrabă de oamenii trudiți, de cei hrăniți rău, de cei ce n'au locuințe bine aerisite. Ea se simte bine și prin sate ca și la orașe.

Fapt este, că pustirile pe cari le face această boală în omenire, sunt deadreptul înspăimântătoare. Iată, de pildă, nu mai departe decât în țară la noi, oftica ucide an de an câte *cincizeci de mii de oameni*, iar pe alți o jumătate de milion îi seacă și îi uscă, încât nu mai pot fi de nici un folos, nici lor înșiși, nici țării și neamului...!

Și să nu creadă cineva, că cifrele de mai sus le-am pescuit din cine știe ce hârțoabă netrebnică, mincinoasă. Nu. Ele sunt luate din strigătul de alarmă, pe care îl publică doi dintre cei mai vestiți doctori

dela clinicile celea mari din Cluj, anume dd. *Dr. Iuliu Hațiegan* și *Dr. L. Daniello*, cari, înspăimântați de pustirile pe cari le face oftica în țara noastră, cer înființarea unui mare spital, pentru toată țara la Cluj, în care să fie adunați și vindecați tuberculozicii. Și cer mai ales, să se înceapă în întreaga țara noastră o luptă mare în potruiva cumplitei boale, care nu poate fi stânjenită și alungată decât cu ajutorul tuturor locuitorilor țării.

Și cum se poate lupta în potruiva acestui mare dușman al omenirii?

Așa, că: *întâi* toți locuitorii țării să cunoască această boală, să știe cât e de primejdioasă și să se ferească de ea din toate puterile. Boala se lățește mai ales prin scuipat, deci nimenea nu mai scuipă prin casă, pe uliți, pe trenuri, ci în scuipători.

Al doilea: Cei ce s'ar simți cât de cât atinși de această boală, să se arete la doctori și să-i asculte.

Al treilea: Statul să se îngrijască de medici destui și de spitale, ca cei bolnavi să se poată căuta și vindeca.

Din acestea indemnuri sau porunci, celea dintâi două stau în puterea fiecărui om, deci, ținându-ne de ele, luptăm și noi în potruiva crâncenului dușman, care, precum arată doctorii cei mari, ucide cu zile atâtea mii și zeci de mii de oameni!

Iarnă grea prefufindenii

Ger mare în țară — Trenuri înzăpezite —
Viscol cumplit pe Bărăgan

Gerurile din săptămâna trecută se țin încă cu putere și în țară la noi și aiurea. Frigul cel mare, pe unele locuri arată și 26 de grade.

Dunărea a înghețat, ba și Marea Neagră prin apropierea țărmurilor.

Celea mai mari buclucuri le face iarna în părțile șesoase ale țării. Peste câmpii șueră viscole turbate și înfundă toate drumurile cu nămeți. Nici trenurile nu pot să circule prin multe părți.

În apropiere de orașul Corabia, la Dunăre, un tren de persoane a rămas înzăpezit între stațiile *Vișina* și *Corabia*. S'au trimis mașini de ajutor, dar s'au înfundat și ele în nămeți, încât călătorii au lăsat trenul împotmolit unde se găsea și au luat calea pe jos.

Un alt tren, care mergea între *Calafat* și *Craiova*, din cauza zăpezilor s'a rupt în două și o parte a rămas în câmp, iar vagonul de bagaje cu mașina și-au urmat drumul mai departe. În gara dela Portărești ceferiștii bagă de seamă că trenul vine fără vagoanele de călători.

— Ce-ați pățit, bre omule? — întrebă pe mecanic.

— Ce să pățim? Slavă Domnului, n'am pățit nimica, dar o puteam păți, căci am avut un viscol cumplit...!

— Trezește-te de cap, măi omule! Tu nu vezi că ai sosit fără vagoanele de călători?!

Mecanicul se uită și el în urmă și vede abia atunci, că el sosise numai cu

tiriboanța lui și cu vagonul de bagaje! Afară, în câmp, viscolul fusese atât de grozav, încât, de negură și de fuiag nu s'a putut observa ruperea trenului în două.

Bineînțeles că mecanicul a fost trimis numai decât îndărăt, să-și aducă și cea-altă parte a trenului.

*

Pe la *Botoșani*, în părțile Moldovei, zăpada a ajuns și la doi metri înălțime. La *Podul Iloaei*, un sătean care a plecat spre Bulbucani cu marfă, într'un loc numit »Coadă Iazului« a fost atacat de-o haită de lupi. Căruțașul avea la el armă de foc și a început să tragă spre dihanii. Dar lupii nu s'au depărtat și când omul nu mai avea cartușe, au sărit asupra cailor. Atunci creștinul s'a dat la lupi cu furca de fier. Noroc însă că a mai venit în urmă o sanie, căci altfel căruțașul Dumitru Gheorghită se curăța de pe lume cu cai cu tot.

Di Iorga și dările

Până când liberalii au început o luptă aprigă împotriva guvernului național-țărănesc, pentru că acesta a introdus câteva dări nouă, ca să plătească datoriile făcute de liberali, — di profesor Iorga, marele bărbat de știință al nostru, care face și acuma fală numelui de român în străinătate, scrie un articol, pe care-l publică în ziarul său »Neamul Românesc«, și din care dăm și noi aici partea din urmă:

— »Deschideți-vă pungile pentru țară, fără a ține seamă de ce partid este la cârma ei. Dacă ar fi să ne luăm de pe degete verigile de aur, să plătim. Au făcut-o și alte țări în zilele lor grele, și prosperitatea (bunăstarea) lor întregă pleacă din acest sacrificiu (jertfă) făcut cu o așa de nobilă bucurie«.

Întâmplări din lumea largă

În *China* a fost de curând un mare cutremur de pământ. Orașul Sang-Ciu din granița Mongoliei, a fost pustiit aproape în întregime. Sunt și câteva sute de morți.

*

Krakatao, muntele aruncător de foc din Oceanul Indic (Sunda), a început să lucreze cu mare putere. Flăcările cari ies din măruntăile pământului, se ridică la înălțimi de peste o mie de metri. În timpul nopții, vapoarele cari trec spre Australia văd erupțiile aruncăturile de foc ale vulcanului dela depărtări foarte mari. În jurul insulei Krakatao, marea este foarte turburată, semn că sunt cutremure de pământ în adâncimi.

*

În statele *Miouri*, *Indiana* și *Illinois* din America, au bătuit în săptămâna trecută furtuni îngrozitoare. Un vânt cumplit a fost urmat de ruperi de nori. Clădirile prăbușite au ucis sute de oameni. În orașul Texas volbură a răsturnat o școală. Două fete au fost ucise, iar 15 greu rănite.

*

Primo de Rivera, primul ministru al Spaniei este bolnav de răceală (gripă spaniolă). Doctorii i-au dat sfatul să se așeze în pat, căci gripa este o boală foarte primejdioasă.

*

Amanulah, regele Afganistanului s'a lăsat de tron și a părăsit țara într'un aeroplan. În locul său a lăsat rege pe *Thaiatulah*, fratele său. Pe acesta încă nu l-au vrut supușii din Afganistan și l-au alungat. Rege s'a ales *Basai-Saku*, căpetenia răsculaților, sub numele de *Habib-Ullahi-Chazi*..!

Ce mai e nou în Sârbia

Nu mai putem răzbi cu partidele politice — spune Regele Alexandru

În Jugoslavia acum e pace și liniște. De când regele Alexandru a izbit cu pumnul în masă și a trimis la plimbare pe trăgătorii de sfiori, pe guralivii partidelor, Sârbia-i păciuită. Nu mai sunt certe între Sârbi și Croați, nu mai sunt supărări, nu mai sunt scârbe. Tac toți chitic și își văd de treburi. Iar regele Alexandru, care-și iubește țara și neamul, poate cel puțin tot atât de mult cât oricare dintre foștii conducători ai partidelor politice, ține într'o mână cumpăna dreptății; iar în cea-altă sabia. Cine nu ascultă și nu se supune, îi simte ascuțișul.

O stăpânire de acest fel se numește dictatură, sau cârmuire prin voința unui singur om. Și regele Alexandru a avut această îndrăzneală, pe care de altfel o mai au și alți stăpânitori de popoare din Europa, ca *Musolini*, *Kemal Pașa* din Turcia, ori de *Rivera* din Spania.

Intr'o mare gazetă din Paris, arată de curând însuși regele Alexandru motivele cari l-au îndemnat să facă dictatură în Jugoslavia.

— Am văzut că nu o mai pot scoate nici decum la căpătâiu cu partidele politice. Eram tot în harță și în clăcuială. Ba au început să se împuște unii pe alții. În vremea asta țara mergea prost. Politicianii se sfădeau, însă nu uitau să prădeze și să facă mere-pere bugetele statului. I-am chemat la mine și am căutat să-i impac. Mi-au răspuns, că niciodată nu se pot împăca. Unii cereau prea mult, ceialalți nu voiau să deie. Și erau ca o boală, ca o pecingine rea pe trupul țării. Câte partide atâția poruncitori..!

— Atunci mi-am zis: Vă imbiu și pe unii și pe alții și îmi văd eu de cârmuirea țării. Vreau să aud eu cu urechile plângerile poporului. Deci jos cu toți! Nu-mi mai trebuie parlament, nici partide politice. Cel puțin un timp, până mai pierd sămânța celor răi. Poporul și țara nu vor suferi.

Așa s'a gândit regele Alexandru și așa a făcut. Și-a luat ministru președinte pe comandantul gardei regale, iar ajutoare mai mici pe toți cei mai deștoinici oameni de stat, nu numai din Sârbia veche, ci și din ținuturile alipite, între cari cinci Croați.

Și trebile merg bine până acum. Nu se aude să fie nici un glas de nemulțumire, din potrivă. Că prea se săturase lumea de atâtea hărțuiri și frecări între celea partide.

S'a scufundat un mare vapor cu călători cu tot

Furtunile celea grozave cari au bătuit de curând aproape toate mările pământului, au pustiit multe corăbii și vapoare. Se pare însă, că dintre nenorocirile întâmplare pe mări în acest început de an, cea mai mare este a vaporului »*Sinva*«, care s'a scufundat pe la mijlocul Iunii, în apropiere de Honkong, în apele chineze.

»*Sinva*« era proprietatea unei societăți anglo-chineze, având ofițeri europeni, între cari comandantul era un danez cu

numele *Iensen*. Vaporul, pe lângă cei 100 de marinari și oameni de serviciu, mai purta peste 300 călători, toți chinezi (fețe bine). La vre-o optzeci kilometri de pe țărmul dela Honkong, vaporul »*Sinova*« a fost luat de vânturi și izbit de nește stânci ascunse sub apă, apoi scufundat.

Dintre toți oamenii de pe vapor, abia s'au putut mântui vre-o 20 de inși, cari s'au cățarat marginile unei bărci răsturnate. Mai târziu ei au fost apoi găsiți de nește pescari și mântuiți.

Auzindu-se în Honkong despre nenorocirea ce s'a întâmplat cu vaporul »*Sinva*«, mai multe corăbii au plecat la fața locului, dar numai spumele mai arătau gâttelej de sătul al mării, care a înghițit, dintr'o răsuflare cum se zice, un vapor de două mii de tone, cu patru sute de oameni cu tot.

Cine atîță împotriva calendarului celui nou?

În județele din Moldova de sus, mai cu seamă prin Fălticeni și Neamț, s'au găsit prin comune, pe la oameni, niște carticele cu titlul »*Biciul împletit*«, în cari este atacat cu mare înverșunare Patriarhul României, pentru că a îndrăznit să părăsească vechiul calendar. Făcându-se cercetări, autoritățile au aflat, că acestea cărți sunt scrise de un călugăr rus cu numele *Arsenie Coste*, dela Muntele Athos.

Tot prin aceleași ținuturi ale Moldovei, s'a mai găsit și o altă carte, cu titlul »*Boldurile bisericii creștine*«, pe care vindeau călugării »*sfinți*« dela Athos, luând și câte 400 lei pe-o carte. Cartea este cu aceleași afurisenii pentru schimbarea calendarului.

Iată deci că au putut constata acum și autoritățile noastre, de unde pornesc atîțările pentru calendar! Dela drăgușii de Ruși, cari tot așa ne-au »*miluit*« și ne-au învrăjbit, de când a apucat și biet neamul nostru în apele »*pravoslaviei*« țarigrădene..!

Și, fără îndoială, mai pornesc acestea atîțări și dela aceia dintre »*ai noștri*«, cari pe această cale vreau să facă scârbe și neînțelegere în țară, ca să se nască frământări politice, și din politică, te miri cine să se mai înțelească iarăș..!

Întrebuințarea nutrețului înghețat

Iarna din cauza frigului nutrețul vitelor poate să înghețe. Cu deosebire îngheață napii și cartofii. Din cauza înghețării, atât napii cât și cartofii se strică repede. Dacă vitele mănâncă napii ori cartofi înghețați, se pot răci la stomac, iar vacile cari sunt de făt, pot să lapede. Mai rău este acest nutreț, dacă se dă vitelor după ce s'a înghețat și a început să se strice. De aceea nutrețul înghețat nu trebuie ținut mult și nici la un caz nu trebuie să se dea vacilor. Dacă se dă celorlalte vite, trebuie grijit, să nu se dea nici odată dimineața, când vitele sunt flămânde, căci se pot îmbolnăvi rău.

Fânul înghețat împiedică mistuirea. De aceea și acesta trebuie grijit bine să nu-l ploate și după aceea să înghețe.

O propunere cuminte. Senatorul *Tyding* din Statele-Unite ale Americii de Nord a făcut propunerea ca băncile americane să nu mai dea nici un împrumut țărilor europene cari au de gând să provoace războiu.

Asociația Națională a studenților români, uniți din Cluj

— Ce este această societate? Care-i este scopul? Dania I. P. S. Sale mitropolitului Vasile dela Blaj. Desvoltarea acestei societăți —

Băieții și fetele noastre, părăsind băncile liceului, ajung în valvârtejul orașelor mari, unde, neavând cine-i conduce și povățui, apucă pe cărări rele, nimicindu-se nu numai sufletește ci de multe ori chiar și trupește. Mulți dintre ei apoi, ajungând în viață, nu mai dau o ceapă degerată pe credință, trăiesc ca pigânii și numai la îngropăciunea lor bigăm de seamă că s'au ținut, cel puțin cu numele, de biserică.

Tagma cărturarilor noștri a fost de fapt, până bine de curând, cel puțin indiferentă față de biserică noastră, adică, după cum zice Scriptura, nice calzi nice reci. Au trebuit să vină marile lupte pentru apărarea bisericii, ca acești cărturari să se trezească din toropeală și să înceapă a lupta pentru biserică lor.

Acestei treziri are să-i mulțamească biserică noastră înființarea „AGRU“-lui, adică a „Asociației Generale a Românilor Uniți“ și înființarea „Asociației Naționale a studenților români uniți din Cluj“. Văzând adică cărturarii noștri, că neodihniții dușmani ai unitii cu Roma străbună, vreau să sugrume biserică unită, i-au sărit într'ajutor și au început a-și strânge rândurile, formând aceste două Asociații.

Amândouă sunt bune, chiar foarte bune, cea mai folositoare și cea mai mult promițătoare este însă fără îndoială cea din urmă, adică a studenților, care are menirea, de a-i aduna pe studenții și studentele unite, de a-i apăra de ispitele marilor orașe, de a se îngriji de creșterea lor creștinească, de a-i îndemna să meargă la biserică, a se spovedi și a se cumineca, cât mai des.

Și până acuma această societate a făcut lucruri frumoase, sub conducerea studenților George Suciu și Ioan Hulea, mai nou însă, societatea aceasta pare a-și imprumuta aripi mai mari și mai bune, pentru sborul spre ținta atât de frumoasă.

Cetind adică I. P. S. Sa mitropolitul Vasile al Blajului despre gândurile curate ale acestor tineri, gânduri pe cari le-a adus la cunoștința I. P. Sale noul comitet, având în frunte pe studentul Ioan Socaciu, le-a dat 25.000 lei, ca cu ajutorul acestora să se chivernisească spre ținta atât de măreață. Zece mii de lei din aceștia sunt baza unui fond pentru ridicarea unui cămin anume a studenților uniți, un gând care s'ar putea duce foarte ușor la îndeplinire, dacă fiecare fost student de legea unită, și astăzi cărturar al neamului, ar da cel puțin câte 1000 lei pentru acest scop.

A doua dorință a I. P. S. Sale este, ca această asociație să fie mărită de așa, ca din ea să facă parte toți studenții dela toate universitățile și academiile noastre (București, Cluj, Cernăuți, Iași, Oradea, Timișoara) și apoi această asociație a tuturor studenților uniți din țară, să se înscrie în marea societate internațională (formată din toate neamurile pământului) a studenților catolici, numită: „Pax Romana“, care își are ramificații în întreaga lume studentescă catolică.

A treia dorință a I. P. S. Sale este, ca această Asociație să-și aboneze cât mai multe reviste și ziare catolice din străinătate, ca studențimea noastră să vadă, ce creștini buni sunt studenții catolici ai celorlalte neamuri.

Conducătorii acestei Asociații, îndată după primirea acestui dar, s'au și pus pe lucru, s'au apucat de reorganizarea Asociației, au rugat pe toți studenții uniți din celelalte orașe universitare și academice, să se întrunească la

Cluj, ca împreună să hotărască înființarea Asociației tuturor studenților români uniți.

Să dea bunul Dumnezeu ca gândul I. P. S. Sale și al conducătorilor acestei Asociații să se îndeplinească în vremea cea mai scurtă, ca astfel să avem în viitor cărturari tot mai buni creștini, cari nu numai să cerceteze biserică, ci să se și spovedească și cuminece cât mai des, asemenea cărturarilor catolici ai altor neamuri.

Târgurile săptămânii

Luni, 4 Februarie: Ditrău, j. Ciuc. Gurahont, j. Arad; Moșna, j. Târnava-Mare; Fibiș, j. Timiș.

Marți, 5 Februarie: Gherla, j. Someș; Nadeș, j. Târnava-Mică.

Miercuri, 6 Februarie: Mariapoci, j. Arad; Măgherani, j. Mureș; Popești, j. Bihor; Salard, j. Bihor; Almașu, j. Cluj; Zărand, j. Arad.

Joi, 7 Februarie: Negrești, j. Sătmăr; Timișoara.

Vineri, 8 Februarie: Satulung, j. Sătmăr.

Sâmbătă, 9 Februarie: Cacova, j. Caraș-Severin; Cusius, j. Bihor; Ileanda, j. Someș; Mătrici, j. Mureș.

Duminică, 10 Februarie: Lugoj, j. Caraș-Severin; Comlăuș, j. Arad; Șimandul de jos, j. Arad.

Urmările boalei spaniole în America. Boala spaniolă, care a bătut în America, a fost destul de grea, pentru că în urma ei au murit peste 25.000 de oameni.

Trei copile de școală și-au omorât învățătoarea. Lucrul s'a întâmplat în țara minunilor, în America. O învățătoare a dat la trei eleve de câte 12—14 ani câte o pedeapsă în scris, pe care trebuiau să i-o ducă acasă. Fetele nu și-au putut isprăvi scrisul, și au rugat-o pe învățătoare, să le ierte. Învățătoarea însă le-a amenințat cu câte o nouă pedeapsă și le-a privit amenințător și batjocoritor. Atunci una dintre fete a luat de pe masa învățătoarei cuțitul cu care tăia hârtia și i-a implantat în grumazul învățătoarei, care a căzut la pământ. Celelalte două apoi au luat săcuricea de crepat aschii și i-au tăiat capul. Fetele, după ascultare, au fost închise.

Cât se mănâncă într'un oraș mare. Anul trecut s'au tăiat la Cluj 6877 vite mari albe cornute, 14.524 viței, 336 bivoli, 4377 viței de bivoli, 2837 oi, 27.907 miei, 65 capre, 110 iezi, 25.907 porci și 304 purcei, laolaltă 83.312 animale.

Nu se scumpește tutunul. Săptămâna trecută s'a răspândit vestea, că tutunul se va scumpi. Ministerul de finanțe a desmintit, că ar avea de gând deocamdată să scumpească tutunul.

O preuteasă harnică. Cu multă plăcere auzim că nu numai seminarul teologic din Blaj, ci și alte seminare, iar preoții din părțile săcuiești toți, nu numai cei uniți ci și romano catolicii, își procură cingulele (brănele negre ori roșii de pe reverenți) dela doamna protopopeasă din Ghimeș-Făget. Zilele trecute un protopop ni-a arătat un cingul roșu, făcut de dna protopopeasă, așa de frumos, de nici fabrica nu-l face mai frumos. Atunci ne-am zis: harnică doamnă trebuie să fie doamna pâr. protopop Victor Gergely, dacă pe lângă creșterea și provederea cu de toate a celor opt copii ai săi, mai are vreme să țese și brăne atât de frumoase pentru protopopi, preoți și teologii!

Și la noi vor vota femeile. La ministerul de interne se lucră din greu la așa-numita lege administrativă, un plan de lege, în care e vorba să li-se dea și femeilor drept de vot la alegerile comunale. Vom vedea, ce vor zice deputații la acest plan de lege.

Lucă un hoț împușcat. Zilele trecute jandarmii au primit porunca, să prindă viu ori mort pe hoțul Ioan Drincea, care săvârșea hoții multe în jurul orașului Orșova. Patru jandarmi au încunjurat casa în care se afla vestitul hoț, dar Drincea, ieșind afară, a scos revolverul și l-a pușcat în inimă pe plutonierul Marin Iorgan, și apoi a fugit. Ceilalți jandarmii s'au luat după el, dar Drincea se apăra vitejește și a omorât încă pe un jandarm. Cei doi jandarmi au luat lupta cu Drincea și mai departe, dar Drincea l-a rănit greu și pe al treilea jandarm. În sfârșit lupta s'a dat între hoț și un singur jandarm, luptă grea și îndelungată, sfârșitul căreia a fost omorirea lui Drincea.

Grijiți-vă copilele pe cari le dați la școală la oraș. Unii țărani sunt foarte fericiți dacă-și pot da copilele la școală și apoi le așează la cortele ori unde, capul lucrului e, să învețe copilele la școală. Cortelele însă trebuie alese bine, că copilele pot păți rău, ca dăunând la Cluj, unde poliția a dat de veste că mai multe fetițe între 12—14 au fost aflate că umblă la niște case publice, unde se vând pe bani.

Impăcarea dintre Papa și regele Italiei. Sunt aproape 60 de ani, de când Italianii au cuprins statul papal, iar Papa Piu IX. s'a declarat prizonier în palatul său, numit Vatican, și de atunci nici un Papă n'a mai părăsit Vaticanul. Nedreptatea făcută Papilor dl. Musolini, dictatorul Italiei, cari este un bun creștin, are de gând s'o aducă la cale. Toate ziarele mari streine aduc adică vestea, că între împuterniciții Sfântului Părinte și între guvernul italian s'a ajuns până acolo, că se sfătuiască asupra împăcării. În cazul acesta Sfântul Părinte, așa e vorba, s'ar îndestuli cu o fâșie de pământ din Roma până la mare, ca să aibă țara sa proprie, oricât ar fi aceea de mică, și astfel să poată conduce naia bisericii nestânjenit de nime. În schimb atunci Papa s'ar declara iarăș liber și ar părăsi Vaticanul, făcând vizitații canonice prin lumea întreagă.

S'a sinucis un avocat stagiar. Dl. Viorel Braica, avocat stagiar la Cluj, sau cum i-se zicea mai de demult: candidat de avocat, s'a sinucis mai zilele trecut pe stradă, trăgându-și trei focuri de revolver. El a fost fiul măcelarului din Blaj Braica și s'a sinucis din dragoste.

Un mare tunel pe sub mare. Franța e despărțită de Anglia printr'o parte foarte strâmtă a Oceanului Atlantic, care se numește La Manche, adică canalul mănecii. Ca să mergi din Franța în Anglia, trebuie să te urci pe vapor și toate mărfurile trebuie să le coboare de pe tren, să le urce în vapor, și apoi iar să le încarce pe tren. Parlamentul englez se ocupă de mult cu idea, ca sub canalul mănecii să facă un tunel și astfel trenurile din Franța să poată merge direct în Anglia. În sfârșit parlamentul a hotărât începerea lucrărilor, și peste câțiva vreme se va putea călători pe tren din Franța în Anglia. Tunelul are să fie însă foarte larg, ca să rămână și loc pentru cară.

Era s'o pățească rău. Un șofer (conducător de automobil) își conducea mașina într'o noapte spre orașul din apropiere. Pe șosea văzu o mulere bătrână cu coră în mână,

care dărdăia de frig. Șoferului i-s'a făcut miș și a luat-o în mașină. Dar suindu-se în automobil, a văzut, că bătrâna avea pantaloni bărbațești pe ea. Atunci i-a plesnit prin minte, că bătrâna trebuie să fie un hoț vestit. A oprit deci mașina, prefăcându-se, că i-s'a stricat ceva și rugându-o pe bătrâna, să se coboare pe o clipită, până direge mașina. Cât ce s'a coborât bătrâna, șoferul a dat viteza (iuțea) cea mai mare mașinei și nici nu s'a oprit până în oraș, unde a luat-o deadreptul la poliție. Căutând în coșarca ce rămase în automobil, aflară, spre spaima lor un revolver ascuns printre erumpene. Numai decât o luară cu mașina înapoi, dar pe bătrâna prefăcută n'o mai găsiră nicăiri.

Advocatul Dr. Iuliu Vlaicu a murit. În numărul trecut am scris despre cazul țărânului sas Tellmann din Bistrița, care a deșărcat trei focuri de revolver asupra avocatului Dr. Iuliu Vlaicu din Bistrița. Zadarnice au fost îngrijirile medicilor, că avocatul a murit, după trei zile de chinuri.

Gemeni de 90 de ani. În orașul Bayreuth din Bavaria (Germania) surorile gemene Maria și Cunigunda Kverber își serbară zilele trecute a 90-a zi de naștere.

Tipicul săptămânii

3 Februarie 1929 Duminica Lăsatului de carne. Sâmbăta seara, la Doamne strigat-am... stihiri 10, 6 ale învierii, 3 ale sărbătorii (Intâmpinarea Domnului) și 4 ale Triodului. Mărire din Triod v. 7. Și acum a învierii a 2 din Octoih. Intrat. Lumină lină... Prohimen... Stihioavna învierii v. 2 Mărire a sărbătorii v. 8. Și acum din Triod v. 8. Acum slobozești... Troparele învierii v. 2 și ale sărbătorii v. 1.

Duminica dimineața la Dumnezeu e Domnul troparele învierii v. 2 și ale sărbătorii v. 1 stihologiile, Poileul și ps. 136 »La râurile Vavilonului... ipacoii, antiptame și prohimen v. 2. Toată suflarea... Ev. inv. II. Iaviera lui Hs... ps. 50. Mărire... Ușile penitenții... Cătăvasilile Triodului ori ale Intâmpinării Domnului. Sedelna, sondacul și icosul Triodului la cătăvasia III. La cat. VI eond. și icosul învierii. Ceea-ce ești mai onorată... se cântă. Luminătoarea învierii II, a sărbătorii și a Triodului. Laudelc 4 ale învierii și 4 ale Triodului. Mărire din Triod. Și acum... Preabinecuvântată ești... Doxologia cea mare. Liturgia sf. Ioan Gurădeaur.

Luni 4 Februarie 1929. Amintirea cuviosului părintelui nostru Isidor Pelusiotal (Rânduiala unei zile săptămânale cu un sfânt de rând înăuntrul serbării).

Duminica seara la Doamne strigat-am... 3 stihiri ale sărbătorii și 3 ale cuviosului. Mărire și acum a sărbătorii. Lumină lină... prohimen... Invrednicește-ne... Stihioavna sărbătorii. După Tatăl Nostru, Troparul zilei, al cuviosului și al sărbătorii, ectenia, deslegarea.

Băgare de seamă! În zilele săptămânale Luni-Sâmbătă (4-9 Febr.) se citesc Apostolii și Evangheliile din săpt. brânsei. Versul de rând este v. 2. Mercuri și Vineri nu se servește sf. liturgie.

Redactor: IULIU MAIOR.

Casă de vânzare

O casă de cărămidă cu 2 odăi, grădină mare, culină de vară și șopru, se vinde din mână liberă. Cererile pe adresa:

Ioan Staicu,

BLAJ, în Huia

oojooar.

(649) 3-3

Către Români din America

Rugăm pe frații noștri din America de Nord, cari cunosc pe d. *Vasile Roșca*, născut în comuna *Veza* de lângă Blaj și plecat în America de mulți ani, despre care îndurerații săi părinți nu mai știu nimica, să facă bine să ne scrie nouă, la foaie, ce adresă are astăzi? Mai pe urmă era în Erie Pa, și a fost și soldat pe front, în armata americană.

Cei ce știu ceva despre dânsul și ne scriu, fac un mare bine părinților lui bătrâni.

Foata „Unirea Poporului”

(652) 3-3

Nr. 421—1928

Publicație de licitație

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei Nr. G. 2167/1928 a judecătorei de ocol din Blaj în favorul reclamantului »Banca Generală de Credit« repr. prin avocatul Ilarie Aldea pentru incasarea creanței de 5000 Lei și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 26 Ianuarie 1929, orele 2 p. m. la fața locului în comuna Ohaba la locuința urmăritului, unde se vor vinde prin licitațiune publică judiciară și anume: junci, șură, iapă, car și altele în valoare de 32500.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare.

Dumbrăveni, la 12 Decembrie 1928.

NICULAE BACIU,

(661) 1-1

portărel.

Nr. 818—1928

Publicație pe licitație

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei Nr. G. 3181/1928 a judecătorei de ocol din Sibiu, în favorul reclamantului F. A Kauffman, repr. prin avocatul Dr. Lud. Enyedi pentru incasarea creanței de 17240 Lei și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 1 Februarie 1929 orele 9 a. m. la fața locului în comuna Blaj la locuința urmăritului, unde se vor vinde prin licitațiune publică judiciară și anume: pian, bibliotecă, birou și altele, în valoare de 32300 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare.

Dumbrăveni, la 31 Decembrie 1929.

NICULAE BACIU

(664) 1-1

portărel

De vânzare

La distanță de 2 km. de gara Aiudului se vând din mână liberă: 60 jug. loc arător, 10 jug. pădure, 2 jug. teritor de vie și 8 jug. fânaș, toate într'un complex Doritorii se vor adresa în Aiud, Piața lemnurilor nr. 12, la

661 (1-3

SZERGELY IOAN

No 1238—1928

Publicație de licitație

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei Nr. G. 1564/1928 a judecătorei de ocol din Blaj în favorul reclamantului »Viitorul« Inst. de credit și Econ. repr. prin avocatul Dr. Aureliu Urzică pentru incasarea creanței de 15000 Lei și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 28 Ianuarie 1929 orele 1. p. m. la fața locului în com. Șoroștin la locuința urmăritilor, unde se vor vinde prin licitațiune publică judiciară și anume: vaei, car, cucuruz și altele, în valoare de 23000 L.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare.

Dumbrăveni, la 12 Decembrie 1928.

NICULAE BACIU

(666) 1-1

portărel

Nr. 76—1928.

Publicație de licitație

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei Nr. G. 443—1928 a judecătorei de ocol din Blaj în favorul reclamantei »Casa de Economie« S. P. A. repr. prin avocatul Dr. Ludovic Enyedi, pentru incasarea creanței de 3000 Lei și acc. se fixează termen de licitație pe ziua 7 Febr. 1929 orele 2 p. m. la fața locului în com. Bucerdea-grănoasă, la locuința urmăritului unde se vor vinde prin licitațiune publică judiciară și anume: mașină de săpat, fân, jichi, paie și altele în valoare de 6050 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare.

Dumbrăveni, la 12 Decembrie 1928.

NICULAE BACIU

(668) 1-1

portărel.

Nr. 1068—1927.

Publicație de licitație

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei Nr. G. 5283—1927 a judecătorei de ocol din Cluj, în favorul reclamantului firma »Eleonora Szilagyi« repr. prin avocatul Dr. Ludovic Enyedi, pentru incasarea creanței de 7965 Lei și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 29 Ianuarie 1929 orele 8 a. m. la fața locului în comuna Blaj, la locuința urmăritei unde se vor vinde prin licitațiune publică judiciară și anume: Un biliard în valoare de 15.000 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare.

Dumbrăveni, la 31 Decembrie 1928.

NICULAE BACIU

(667) 1-1

portărel.

Cine știe

Rugăm pe frații noștri din America, cari cunosc pe un om cu numele Ilie Drăguț născ. în comuna Uioara de sus, jud. Alba, care a trecut în America în anul 1906. Prima oară a fost în orașul Cleveland la o fabrică de vărsat fierul, iar în anul 1911 a trecut în orașul Wirona, ocupându-se acolo cu păscutul oilor. Rog pe toți binevoitori și prietenii lui, cine știe ceva, a trimite ceva rezultat la onor Redacție de unde apoi să se dea rezultatul mult iubitului său frate și abonat al gazetei în Aiud

Candin Drăguțiu

comerciant